

ZAKÁZANÉ
pokoušení
P. R. CINA

A warm, inviting living room scene. In the center, a stone fireplace has a bright fire burning. To the left, a large window looks out onto a snowy mountain landscape. The room is decorated with several lit candles in lanterns and holders, creating a soft, warm glow. A white knitted blanket is draped over a sofa on the left, and a dark mug sits on a low table in the foreground. A framed picture of a forest hangs above the fireplace.

Zakázané pokušení

P.R.Cina

A warm, inviting living room scene. In the center, a stone fireplace has a bright fire burning. Above the mantel, a framed picture of a forest is displayed, flanked by lit candles. To the left, a large window offers a view of a snowy mountain landscape. In the foreground, a low table holds a glass lantern with a candle, a dark mug, and some papers. A white knitted blanket is draped over a chair on the left. The overall atmosphere is cozy and serene.

Některá pouta by měla zůstat přetržená.
Některé dveře navždy zavřené.

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 9. knihu v edici Secret Press

Autor © P.R.Cina

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-13-7 epub

978-80-88553-12-0 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

The background image is a soft-focus photograph of a warm, inviting living room. A fireplace with a roaring fire is the central focus, casting a warm glow. Several lit candles in glass holders are scattered around, adding to the cozy atmosphere. Large windows in the background show a snowy, forested landscape. The overall tone is warm and intimate.

Anotace:

Minulost se vrátila.

A má tvář, které nejde odolat.

Elen věděla, že návrat do sídla Sterlingových bude náročný. Nečekala však, že se ocitne v pasti mezi vlastní povinností a spalující, zakázanou přitažlivostí k muži, kterého kdysi vychovávala. Jenže v tomhle muži je cosi temného, co ji až magneticky přitahuje. Julian je jiný, než si ho pamatuje – je intenzivnější, záhadnější a nebezpečnější. Ale čím víc se mu poddává, tím jasněji vidí, že za zdmi tohoto domu je všechno jinak, než se zdá. Že pod nánosem peněz a tradic pulzuje cizí, chladná síla.

Jeho tajemství ji může zničit dřív, než vše stihne odhalit.

PROLOG

ELEN

Zatínám pěsti v kapsách levného kabátu a sleduju mrazivý ontarijský vzduch, v němž se tvoří obláčky mého dechu. Stojím na příjezdové cestě. Je nekonečná, její začátek mizí v dálce u hlavní silnice. Cítím se nepatřičně v tomto světě dokonale zastřižených trávníků skrytých pod vrstvou čerstvého sněhu.

Je mi dvanáct let. Mám na sobě své jediné slušné boty a doufám, že paní Sterlingová neuvidí třas mých kolen, zatímco kráčím k masivním vchodovým dveřím. Dům přede mnou představuje nedobytnou pevnost ze skla a kamene. Žijí v něm lidé, jejichž problémy jsou pro mě zatím naprosto nepředstavitelné.

Otevře se s tlumeným cvaknutím. Okamžitě cítím teplo sálající z podlahového topení. Příjemně mi zahřívá promrzlá chodidla.

Paní Sterlingová přesně odpovídá fotografiím v místních novinách. Je štíhlá, dokonale upravená, navzdory brzkému ránu a venkovní sněhové přehánce. Prohlíží si mě krátkým, pátravým pohledem. Pak jen stroze pokyne rukou směrem k prostornému obývacímu pokoji.

U krbu sedí roční chlapeček obklopený hračkami.

Moje práce začíná právě teď. Budu se starat o jejich prvorozeného syna. Oni mezitím budují své impérium a pořádají večírky pro smetánku z Toronta. Přistoupím k dítěti a dívám se na malého Juliana. Žužlá chrastítka a bradu má od slin. V tom

obrovském pokoji s vysokými stropy působí neuvěřitelně křehce.

Paní Sterlingová mi podává list papíru s instrukcemi. Každý pohyb toho malého je tam rozepsaný na minuty přesně. Jen tiše přikyvuju. Bojím se, že se mi hlas zlomí trémou, přece jen taková brigáda se hodí a já jsem sama ještě dítě.

Dny se mění v týdny. Stávám se součástí této bohaté domácnosti. Prach tu utírají dřív, než stihne dopadnout na povrch nábytku. Julian roste. Poznává mě. Natahuje ke mně ruce pokaždé, když vejdu do pokoje. Ten pohyb mi dává pocit, že v tomto domě skutečně znamenám něco víc než jen pracovní sílu.

Rodiče se vracejí pozdě večer. Cítím z nich drahý parfém a alkohol. Syna pohladí jen letmo a hned odcházejí do svých ložnic v horním patře. Jsem to já, kdo sleduje jeho první krůčky na drahém perském koberci. Já mu utírám slzy, když ho v noci trápí růst zubů. Moje mládí se pomalu rozplývá mezi těmito zdmi. Učím se rozumět tichu velkých domů. Zvykám si na to, že moje vlastní sny musí počkat. Čekají na chvíli, kdy budu mít dost peněz na svůj vlastní život.

O dvacet dva let později

Stojím u okna a sleduju hladinu jezera Ontario. Dnes připomíná tekuté olovo. Těžké, šedé a nehybné. Přesně tak se teď cítím i já. Pokoj voní po něm a já si kvůli tomu znovu přehrávám každé slovo z naší hádky.

Je mi třicet čtyři. Dereckovi je o dvanáct let víc. Ten věkový rozdíl pro mě dřív představoval bezpečí. Dereck byl můj přístav, klid po bouři, kterou v mém životě způsobila neustálá služba jiným. Jenže v našem domě žije ještě někdo další, vím to.

Nikdy tu fyzicky nebyla, ale její stín zaplňuje každý roh. Byla Dereckovou první volbou, jeho osudovou vášní, která ho spálila na prach. Já jsem ta druhá. Ta, která přišla s náplastmi a trpělivostí. Postavila jsem náš domov na troskách jeho minulosti, ale v hloubi duše vím, že v mém objetí Dereck občas hledá jiné křivky.

Slyším jeho kroky. Dřevo podlahy jemně zavrže pod jeho vahou, což je zvuk, který by mě jindy uklidnil, ale teď ve mně vyvolává podivné napětí. Přichází ke mně a pokládá mi ruce na boky. Jeho dotek je teplý, pevný, ale postrádá tu divokost, po které tajně toužím.

„Elen,“ zašeptá mi do zátylku a rty se otře o mou kůži.

Zakloním hlavu. Cítím, jak mi pod tenkým saténem noční košile naskočí husí kůže. Dereckovy dlaně sklouznou níž, drsný povrch jeho prstů dráždí mé stehno. Chci se v tom doteku ztratit. Chci věřit, že dnes v noci existuju jen já. Ale když mě otočí k sobě a jeho rty se hladově přitisknou na mé, v očích mu vidím tu známou, nepatrnou prázdnotu.

Je tu se mnou, ale jeho srdce má zamknutou komnatu, do které nemám přístup. Jsem jeho jistota. Jsem žena, která mu dala dceru a klidný život. Ale nejsem ta, kvůli které by přestal dýchat.

Vím to. Cítím to v každém jeho polibku, který je sice technicky dokonalý, ale chybí mu duše. Ta trhlina mezi námi se každým dnem zvětšuje. Je to prázdný prostor, který čeká na vyplnění.

A právě teď, zatímco mě Dereck odvádí do postele, se do Sterlingova sídla vrací Julian. Muž, kterého jsem kdysi chovala v náručí. Muž, který o mně ví víc, než si sama dokážu připustit. Bouře se blíží a já se poprvé v životě nechci schovat do přístavu. Chci, aby mě konečně někdo viděl jako první v pořadí.

DERECK

Sleduju Elen u okna, jak pozoruje ztemnělou hladinu Ontaria. V matném světle měsíce, který neochotně prořezává mraky, připomíná alabastrovou sochu. Je dokonalá. Čistý profil, dlouhý, svůdný krk. Přesně takový si ho pamatuju i z dne naší svatby.

V mé hlavě však neustále táhne průvan minulosti.

Opouštím postel. Bosými chodidly přecházím chladnou podlahu. Tělo mi okamžitě reaguje na její blízkost. Vnímám známou vůni drahého mýdla, čistou pokožku. Srdce přesto bije v jiném, cizím rytmu. Přistupuju k ní zezadu. Pokládám ruce na její boky. Pod mým dotekem se lehce zachvěje. Tenká látka noční košile prozrazuje naježenou kůži.

„Na co myslíš?“ zašeptám jí do blond vlasů.

Rty se otřu o její šíji. Elen zakloní hlavu, opře se o mě. V ten okamžik bych měl patřit výhradně jí. Měl bych cítit jen její přítomnost.

Miluju ji za to, jakou mi vytvořila rodinu, za dceru, za ten klid, který mi dává. Ale když ji teď líbám, v koutku myslí se mi znovu mihne obraz Gabriely. Ten známý pach jasmínu, smích, který bolel. Proč to pořád cítím? Bojuju s tím každý den, snažím se tu vzpomínku pohřbít pod vrstvy všednosti, ale stačí vteřina nepozornosti a jsem zase tam – v tom zničujícím vztahu, který mě kdysi definoval. Proč?

Gabriela představovala bouři, neřízený živel schopný mě zničit. Elen znamená klid po katastrofě. Přístav zvolený ve chvíli, kdy už došla síla bojovat s vlnami. Je mým záchranným kruhem, nikdy se však nestala mým mořem.

Dlaně sklouznou z jejích boků níž. Satén noční košile klouže po horké kůži. Víím, že mě chce. Pokaždé, když se jí takhle dotýkám, doufám v absolutní pohlcení. Chci zapomenout. Přitáhnu si ji k sobě pevněji. Slyším její tichý výdech. Bořím obličej do jejích vlasů. Voní domovem a bezpečím. Gabriela voněla hříchem a drahým bourbonem.

Elen se v mém náruči otočí. Její oči jsou v šeru tmavé a pátravé. Hledá v mém pohledu něco, co tam nikdy plně nenajde. Ten slepý, absolutní obdiv patřící pouze jediné ženě. Cítím křečovitý stisk jejích prstů na mých pažích. Vnímá to. Rozpoznává tu nepatrnou mezeru mezi námi. Neviditelný prostor neustále obsazený někým jiným.

„Derecku?“ slyším z ní křehkou naději. Doufá, že se pletu. Touží dnes v noci ovládnout celé mé nitro.

Místo odpovědi ji políbím. Hladově a agresivně. Potřebuju přehlušit vlastní svědomí. Moje ruce putují po jejích křivkách s naléhavostí zaměnitelnou za vášeň. Hluboko uvnitř však znám pravdu. Elen je nejdůležitější ženou mého života. Gabriela byla ta jediná.

Chytne mě za ruku a vede mě k posteli. Posadí se a roztáhne nohy. Sleduju to bez většího vzrušení, jen konstatuju, že tím dává najevo, co chce.

Kleknu si před ni a stáhnou jí košilku z ramen. Nechá se bez odporu. Nemá podprsenku, dotknou se jejích prsou, ale její reakce mě nechá chladným.

Stáhnou jí kalhotky. Spadnou na zem a já na chvíli zůstanu jen tak stát mezi jejíma nohama. Svléknu se a položím se na ni. Políbí mě, ale ani tentokrát to nic nezmění.

Otočí se na břicho a nastaví se mi. Chvíli ji jen sleduju, pak se k ní přisunu a vklouznu do ní. Je teplá a připravená.

Začnu se v ní hýbat nejprve pomalu, pak o něco rychleji. Její tělo reaguje, ale já u toho spíš přemýšlím nad tím, jak dlouho to bude trvat.

Opře se o ruce, pak si začne sama sahat mezi nohy. Vypadá, že se snaží dostat někam dál, kam já ji nedokážu dovést.

Zrychlím, spíš abych to měl za sebou.

Její dech zesílí, ale nepůsobí to jako skutečné vzrušení. Spíš jako snaha.

Otočím ji na záda, dám si její nohy na ramena a znovu do ní zajedu. Pohyby jsou tvrdší. Sleduju její výraz a nejsem si jistý, jestli si to vůbec užívá.

Po chvíli se její tělo napne. Vydá zvuk, který má připomínat orgasmus, ale necítím žádné stahy. Nesvívá mě v sobě. Na druhou stranu... je mi to jedno. Zavřu oči a zrychlím. Stačí to.

Ještě pár pohybů a udělám se taky. Sice uvolním to napětí, ale pořád je tam podivné neuspokojení.

Zůstanu chvíli bez pohybu, pak se odtáhnou a položím se vedle ní. Oba jen mlčíme.

Možná zachytila ten závan cizí přítomnosti v mém srdci. Uzavřeli jsme tichou dohodu. Nemluvíme o ní. Předstírám svou přítomnost a ona, že mi věří.

V této trhlíně, v tomhle prázdnu, se už teď začíná usazovat cizí stín. Někdo, kdo jí nabídne to, co já nejsem schopen dát. Vím, že je to jen otázka času.

Kapitola 1.

ELEN

Stojím v kuchyni Sterlingových a zamyšleně leštím stříbrné příbory, zatímco venku za vysokými okny bičuje studený. Je mi třicet čtyři let a moje tělo si pamatuje každý kout tohoto sídla lépe než vlastní byt, o který se v levnější části města dělím s Dereckem a našimi dvěma dětmi.

Dlaně mi zůstávají hrubé od čisticích prostředků. Přestože jsem kdysi začínala v roli chůvy, postupem času se má náplň práce proměnila v nekonečný koloběh úklidu, vaření a dohledu nad chodem domácnosti. V zádech cítím tupou bolest, která se pravidelně objevuje každé ráno po nocích strávených úvahami nad nezaplacenými složenkami i nad skutečností, že se s Dereckem už téměř nedokážeme bavit o ničem jiném než o provozních záležitostech rodiny.

„Elen, slyšíš mě vůbec, nebo se zase vznášíš v nějakém svém světě?“ ozve se za mnou ostrý hlas paní Sterlingové. Do kuchyně vchází v hedvábném županu a v ruce svírá telefon.

Okamžitě odkládám utěrku a otáčím se k ní. Víím, že jakýkoliv náznak nečinnosti považuje za projev mé neúcty k času, který mi platí.

„Omlouvám se, paní Sterlingová. Jen jsem přemýšlela nad seznamem věcí pro večerní oslavu, protože víím, nakolik vám záleží na naprosté dokonalosti,“ odpovídám klidným tónem a snažím se maskovat únavu usazenou v mých rysech.

„Julian přiletí z Evropy už odpoledne. Jeho letadlo využívá příznivý vítr a on mi právě psal, že už přistávají v Torontu,“ oznámí mi s nadšením, které u ní vídám zřídka, a začne nervózně poklepávat prsty o mramorovou desku kuchyňského ostrova. „Chci, aby jeho pokoj odpovídal jeho vzpomínkám. Ještě jednou zkontroluj ložní prádlo a ujisti se, že v koupelně nechybí ručníky s jeho iniciály. Ty, které jsme kupovali před jeho odjezdem na univerzitu.“

„Všechno je připravené. Pokoj jsem větrala celé dopoledne a jeho oblíbené víno se už chladí v lednici, přesně podle vašich instrukcí z minulého týdne,“ odpovím a v duchu přitom počítám zbývající hodiny práce, než se budu moct vrátit domů k vlastním dětem.

Lydie Sterlingová spokojeně pokývne a odejde, přičemž za ní zůstává jen závan drahého parfému a neklidu. Jsem v kuchyni sama. Déšť venku ještě zesílil a hladina jezera se v mých očích mění v rozbouřené moře.

Vzpomínám si na Juliana, kterého jsem kdysi znala. Na to křehké dítě, jemuž jsem utírala slzy a vyprávěla pohádky. Teď se vrací muž, kterého jsem neviděla roky. Muž, který mezitím dospěl v cizích městech, a s nímž mě dnes pojí jen povinnost udržovat jeho ložnici v čistotě. Cítím podivné sevření v hrudi. Není to strach, spíše předtucha něčeho, co nedokážu pojmenovat.

Dívám se na své ruce, které ještě před chvílí leštily stříbro. Dereck si jich dnes ráno sotva všiml. *Kdyby si je teď vzal do*

svých dlaní, ucítil by v nich tu neustálou únavu? Nebo by v nich stále hledal hebkost, kterou si pamatuje u té své bývalé?

Rychle ty myšlenky zaplaším. Nemám čas na sebelítost. Musím zkontrolovat pokoj pro hosta a zajistit, aby byl svět Sterlingových v naprostém pořádku, i když se ten můj vlastní pomalu rozpadá pod tíhou nevyslovených vět a dluhů.

Julian. V mých vzpomínkách figuruje coby neduživý chlapec s brýlemi, jenž neustále ležel v knihách a domů z Evropy posílal pouze strohé zprávy o studijních výsledcích. Vánoce trávil v zahraničí. Paní Sterlingová tvrdila, že práva v Oxfordu vyžadují veškeré úsilí, kterému nelze ubírat čas zbytečným cestováním přes oceán. Nyní se vrací dospělý muž připravený převzít rodinné impérium. Cítím zvláštní neklid při pomyslení, že budu obsluhovat člověka, jehož jsem kdysi učila zavazovat tkaničky.

Prudce otevírám lednici a kontroluju zásoby masa, zatímco shora doléhá hučení vysavače mé pomocnice. Myšlenky se přesto neustále stáčí k Dereckovi. Ráno mi vyčetl zapomenutý podpis na dceřině souhlasu s výletem do muzea a vzápětí si stěžoval na nedostatek čistého prádla v šatníku. Dereck dochází do své pojišťovny, přináší stabilní výplatu a věří, že tím jeho role končí. Já však táhnu dvě domácnosti naráz, protože staršímu synovi jsme dopřáli studium v Torontu. I tak se můj muž stále upřímně diví mé únavě, když večer usínám u televizních zpráv ještě před úvodní znělkou.

„Elen, doufám, že jsi nezapomněla na ty mořské plody, Julian si na dovolené v Paříži zvykl na nejvyšší kvalitu,“ připomene mi

paní Sterlingová cestou z kuchyně, aniž by vyčkala na mou odpověď.

Kolem druhé hodiny se na příjezdové cestě ozve skřípění pneumatik. Zvuk motoru drahého vozu prořízne ticho deštivého odpoledne. Srdce se mi z nepochopitelného důvodu rozbuší. Upravím si zástěru, postavím se do haly vedle paní Sterlingové a společně čekáme na mladého pána domu. Dveře se rozletí, dovnitř vtrhne studený vzduch a s ním vysoký muž v tmavém vlněném kabátě. Vypadá úplně jinak, než naznačovaly ty vzácné fotografie.

Má široká ramena a pohybuje se s neotřesitelnou jistotou. Jeho obličej s ostrými, maskulinními rysy v kombinaci s temnými vlasy vyzařuje téměř agresivní energii. Sundá si sluneční brýle, přestože venku panuje šed', a jeho oči okamžitě sklouznou z matky přímo na mě. Pod tím tlakem instinktivně klopím oči k podlaze.

„Mami, rád tě vidím, vypadáš pořád stejně. Tenhle dům se za ty roky, co jsem byl pryč, snad vůbec nezměnil,“ řekne, a mně přeběhne mráz po zádech. Vzápětí mě obejmě pohledem. Je až nepříjemně pátravý.

„Juliane, drahý, konečně jsi doma. Tohle je Elen, pamatuješ si ji, že ano? Starala se o tebe,“ představuje mě paní Sterlingová s nezvyklým pohnutím.

Julian přistoupí o krok blíž. Vnímám vůni drahého tabáku a parfému, intenzivní aroma, které mi mírně zamotá hlavu.

„Samozřejmě, že si Elen pamatuju. I když musím přiznat, že v mých vzpomínkách jsi vypadala trochu jinak. Čas ti evidentně jen prospěl,“ prohlásí a natáhne ruku, aby mi stiskl dlaň.

Stisk je pevný a horký. Trvá o několik vteřin déle, než vyžaduje společenská etiketa. Jeho palec přitom lehce, téměř neznatelně přejede po mé kůži.

„Vítejte doma, pane Juliane. Připravila jsem váš pokoj a doufám, že máte po tak dlouhé cestě hlad. Jídlo bude za hodinu,“ vypravím ze sebe. Cítím, jak mi do tváří stoupá horkost, což mě vnitřně nesmírně dráždí.

Pouze se uchechtne, mou ruku nepouští a hledí mi přímo do očí takovým způsobem, že vidí skrz mou zástěru i skrz masku unavené matky a hospodyně.

„Říkej mi jen Juliane, Elen. Po tom všem, co jsi pro mě udělala, si na formality hrát nemusíme. Patříš přece téměř do rodiny, nebo ne?“ pronese podivným podtónem, který mě znervózňuje i fascinuje zároveň.

Vyprostím svou dlaň tak rychle, jak mi to slušnost dovolí, a raději se věnuju jeho zavazadlům, abych měla záminku k přerušení toho intenzivního očního kontaktu pálícího mě na kůži. Julian pokračuje v hovoru s matkou o letech v Evropě, o šedi Toronta a o těšení se na otcův návrat z firmy, já ho však vnímám pouze coby šum v pozadí vlastního zmatku. Chopím se jeho koženého kufru, jenž svou vahou překvapuje. Svaly na mých pažích se napínají pod tíhou zavazadla. On mě stále sleduje koutkem oka a matčiny dotazy o počasí v Londýně zcela ignoruje.

„Nech to být, Elen. Nejsem už malé dítě, abych tě nechal tahat své věci do schodů. Zvládnou to sám a ty se věnuj večeři, na kterou se už teď těším,“ řekne náhle, přistoupí ke mně a bere mi kufr z ruky takovým způsobem, že se jeho hrud' na vteřinu otře o mé rameno.

Zůstanu stát uprostřed haly. Vnímám jeho blízkost i dravou energii, kterou vyzařuje v neuvěřitelných dávkách. Představuje to ostrý kontrast k Dereckovi, jenž po návratu z práce obvykle páchne potem a levným osvěžovačem do auta. Spěšně zamírím zpět do kuchyně, kde se pokouším uklidnit svůj dech. Pouštím se do přípravy mořských plodů. Česnek krájím tak energicky, až mě začnou pálit prsty. Slyším jeho kroky na schodech. Jsou těžké a sebevědomé. Vůbec nepřipomínají tiché našlapování chlapce, kterého jsem kdysi nosila v náručí a uspávala písničkami.

Během večere vládne v domě zvláštní napětí. Pan Sterling zaujal své místo v čele dlouhého stolu, zatímco Julian sedí přímo naproti mně, když roznáším jednotlivé chody a dolévám víno. Každý můj pohyb, každé naklonění nad stůl, doprovází jeho upřený pohled. Neuhýbá ani ve chvíli, kdy se na něj podívá otec. Cítím se jako kořist pod mikroskopem. Prsty se mi chvějí při pokládání talíře s humrem. On se na mě jen krátce usměje, přičemž ten úsměv nedosahuje k očím. Ty zůstávají chladné a zkoumavé.

„To jídlo je vynikající, Elen. V Paříži by se za takovou omáčku nemuseli stydět ani v nejlepších restauracích. Máš v rukou skutečný dar,“ pronese Julian nahlas směrem k rodičům,

načež se pomalu zakousne do kousku masa, aniž by ze mě spustil zrak.

„Děkuju, pane Juliane. Snažila jsem se, aby vám chutnalo,“ odpovím stroze a co nejrychleji mizím do bezpečí kuchyně. Tlak v jídelně začíná být nesnesitelný.

Po úklidu kuchyně a naplnění myčky už venku vládne naprostá tma. Moje únava dosahuje vrcholu. Krátce se rozloučím s paní Sterlingovou a zamírím k východu pro personál. Déšť ustal, vzduch však zůstává vlhký a studený. Usedám do svého starého vozu. Opírám si hlavu o volant a na moment zavírám oči, abych vytěsnila obraz mladého Sterlinga z hlavy. Cesta domů trvá čtyřicet minut. Projíždím osvětlenými ulicemi Ontaria a pokouším se přepnout z role dokonalé služebné do postavení unavené manželky a matky. Doma mě čeká další směna – řešení školních úkolů i příprava věcí na zítřejší den. Jakmile otevřu dveře našeho bytu, okamžitě mě zasáhne těžký pach smažené cibule doprovázený hlukem z televizních zpráv. Dereck sedí v křesle s rozepnutými kalhotami, v ruce svírá láhev piva a mému příchodu nevěnuje sebemenší pozornost. Patnáctiletá Mia zůstává izolovaná ve svém pokoji. Slyším pouze tlumené dunění hudby a občasné vykřiknutí z videohry. Ten absolutní nezájem mě bodá u srdce. Nikdo z nich můj návrat nevnímá jako událost hodnou komentáře.

„Ahoj,“ pronesu do prázdna, zatímco odkládám kabelku na botník, jenž už léta volá po opravě.

„V lednici máš zbytek od oběda,“ zamumlá Dereck, aniž by spustil oči z obrazovky, kde právě běží sportovní výsledky. „A Mia se ptala, jestli jsi jí koupila ty věci na výtvarku. Říkal jsem jí, že jsi měla v práci dlouhý den, tak ať tě neotravuje.“

Přejdu k němu a na moment se zastavím za jeho křeslem. Položím mu ruku na rameno. V prstech stále cítím ten zvláštní žár, který tam zanechal Julianův stisk. Dereck se ani nepohne, jen si lokne piva a prázdnou plechovku odloží na konferenční stůlek plný drobků.

„Julian je zpátky,“ hlesnu.

Dereck konečně otočí hlavu a krátce na mě pohlédne. V jeho očích vidím únavu, stereotyp a tu nekonečnou šedivou plochu našeho společného soužití.

„Jo? Tak snad ti přidají, když tam teď bude o hladový krk víc,“ odpoví a znovu se věnuje televizi.

Cítím, jak se ve mně něco láme. Ten propastný rozdíl mezi dravostí, kterou jsem dnes cítila v sídle Sterlingových, a touhle lhostejnou rutinou mého vlastního života, je k nesnesení. Zavřu oči a na vteřinu si vybavím Julianův palec přejíždějící po mé kůži. Pak se nadechnu, ucítím pach přepáleného tuku a jdu si ohřát jídlo, které mi zbylo od oběda. Jsem Elen, ta spolehlivá, ta druhá v pořadí, ta, která se o všechno postará. Ale v hloubi duše tuším, že po dnešku už nic nebude stejné.

„Zase jdeš pozdě. Říkal jsem ti, že dnes dávají ten zápas a chtěl jsem, abys udělala ty své domácí hamburgery, ale teď už je mi to jedno. Dal jsem si mraženou pizzu,“ prohodí Dereck směrem k obrazovce a ani se nenamáhá ztlumit zvuk.

„Měla jsem v práci fofr. Říkala jsem, že se Julian vrátil z Evropy a Sterlingovi vyžadovali velkou večeři. Nemohla jsem prostě odejít,“ odpovídám unaveně a začínám sbírat špinavé prádlo rozházené po předsíni, přestože vím, že mě Dereck stejně neposlouchá.

Konečně na mě pohlédne. Změří si mě výrazem vyjadřujícím pouze nezájem a mírné podráždění nad mými stesky.

„Pořád jen ta tvá práce. Staráš se o ty boháče, považuješ je za svou vlastní rodinu, ale na nás ti už nezbyvá čas ani energie. Pak se divíš našemu mlčení i své věčné únavě,“ řekne vyčítavě. Cítím, jak se ve mně vaří vztek. Nemám však sílu jej ventilovat, protože vím, že by vyústil v další zbytečnou hádku.

Vejdou do pokoje k Mie. Leží na posteli a zírá do telefonu. Její obličej ozařuje modré světlo displeje. Moji přítomnost ve dveřích zaznamená, až když si odkašlu.

„Mio, máš hotové úkoly a připravené věci na zítřek? Nechci ráno zažívat stres, protože nebudeš moct najít svou mikinu,“ ptám se jí a snažím se o mateřský tón, i když si připadám spíš v roli vyčerpaného dozorce v nápravném zařízení.

Mia ke mně zvedne oči. V jejím výrazu čtu typický pubertální vzdor smíchaný s nudou. Pokrčí rameny, mou otázku vnímá naprosto irelevantně pro svůj současný život.

„Všechno je v pohodě, mami. Přestaň mě pořád kontrolovat. Nejsem malé dítě a nepotřebuju tvůj dohled. Radši se jdi vyspat, vypadáš hrozně,“ odsekne mi. Nadechnu se k odpovědi, ale pak to vzdám. Zavřu dveře a v koupelně si opláchnu obličej studenou vodou.

Dívám se do zrcadla na ženu s kruhy pod očima a několika šedivými vlasy na spáncích. Můj výraz odráží rezignaci na jakoukoliv radost. Představuje to šílený kontrast k tomu, jak mě dnes pozoroval Julian. Vzpomínka na jeho horký stisk a pátravý pohled se vrací nechtěném stínu. Snažím se ji setrást, místo toho však cítím pouze prázdnotu svého manželství a tíhu každodennosti, která mě pomalu drtí. Lehnu si k Dereckovi. Každý zaujímáme svou stranu matrace. Mezi námi zeje propast hlubší než oceán. Zírám do stropu, zatímco on během několika minut usne a začne hlasitě chrápat.

Ráno se budím dřív než ostatní. Připravuju snídani, kterou nikdo pořádně neocení, a pak odjíždím zpět do sídla Sterlingových. V duchu se ptám, zda tohle odteď bude můj jediný smysl existence.

Když zaparkuju na stejném místě jako včera, spatřím Juliana. Stojí na terase jen v šortkách, navzdory mrazivému ránu, a kouří, zatímco pozoruje příjezdovou cestu. Vidí mě. Ruku s cigaretou zvedne v tichém pozdravu. Dnešek zřejmě nebude jen dalším běžným dnem v práci. Ten kluk, kterého jsem kdysi houpala na kolenou, mě nyní sleduje jako ženu, kterou touží dostat do úzkých.

Vcházím dovnitř zadním vchodem. Srdce mi bije nepravidelně a dlaně se mi znovu potí. Ta skutečnost mě děsí. Tuším, že Mia se brzy začne zajímat o důvod přítomnosti někoho tak mladého a atraktivního v mém zaměstnání.

Paní Sterlingová mě už očekává v hale s dlouhým seznamem úkolů. Skoro ji nevnímám. Moje smysly jsou nastavené na

A warm, cozy living room scene. In the center is a stone fireplace with a bright fire burning inside. Above the mantel, several lit candles are placed. To the left of the fireplace, more lit candles are arranged on a surface. In the foreground, a soft, textured blanket is visible. To the left, a window looks out onto a snowy, forested landscape with some lights visible in the distance. The overall atmosphere is warm and inviting.

každý zvuk v horním patře, kde se pohybuje Julian. Celý dopolední úklid probíhá v podivném oparu. Neustále se ohlížím přes rameno, očekávám jeho zjevení v chodbě. Moje tělo reaguje na každý šramot, očekává náraz, který musí nevyhnutelně přijít.

Kapitola 2.

DERECK

Čekám v autě a sleduju stěrače, které v monotónním rytmu odhazují zbytky ranní mlhy z čelního skla. Elen už je dávno pryč. Její věčná obětavost pro Sterlingovy mě dráždí čím dál víc. Včera večer působila jinak. V očích měla podivný lesk, který jsem u ní neviděl celé roky. Zmínila Juliana. Ten rozmazlený spratek je zpátky a ona o tom mluvila se zvláštním zápallem, který jsem nepochopil.

Snažím se na to nemyslet. Moje práce v pojišťovně vyžaduje chladnou hlavu a čísla, která nelžou. Jenže Elen mi lže. Ne slovy, nýbrž celým svým postojem. Předstírá, že je vše v naprostém pořádku, zatímco mezi námi narůstá zeď z nevyřčených stížností a tichých výčitek. Víím, že jí nedávám to, co hledá. Nedokážu to. Moje srdce zůstalo viset v minulosti u Gabriely. Elen byla bezpečnou volbou. Rozumným řešením pro muže, jenž už nechtěl dál krváčet a toužil po klidném přístavu.

Dnes ráno, když jsem ji sledoval v koupelně, jak si narychlo upravuje vlasy, jsem pocítil náhlý záchvěv nejistoty. Možná ten kluk z bohaté rodiny nepředstavuje jen další hladový krk u Sterlingových. Možná tvoří zrcadlo, ve kterém Elen uvidí všechno, co jí nejsem schopen nabídnout. Cítím tu její tichou vzpouru, ten neviditelný odstup, který si ode mě udržuje i v posteli. Považuje mě za lhostejného, ale pravdou je, že jsem jen unavený. Unavený z toho, že musím neustále hrát roli

spokojeného manžela, zatímco v mém nitru stále straší vzpomínka na ženu, která mě kdysi tak moc milovala.

Pustím rádio nahlas, abych přehlušil tyhle nebezpečné myšlenky. Jsem přece ten, kdo drží tuhle rodinu pohromadě. Stablní, předvídatelný, nudný Dereck. Přesně tak to má zůstat, i když cítím, že se základy našeho domu začínají otřásat. Elen se mi vzdaluje a já nemám sílu natáhnout ruku, abych ji zadržel, protože se bojím, že bych v jejím stisku pocítil jen chlad svého vlastního selhání.

ELEN

Úklid v horním patře mi trvá déle než obvykle. Drhnu mramorovou podlahu v koupelně tak silně, až mě pálí klouby prstů. Snažím se vytěsnit Dereckovu ranní lhostejnost i ten pocit, že jsem v našem vlastním bytě jen neviditelným stínem.

Najednou zaslechnu cvaknutí dveří.

Narovnám se a srdce mi vynechá úder. Julian stojí v rámu dveří své ložnice, jen pár metrů ode mě. Už na sobě má černé kalhoty a bílou košili, kterou si ani nenamáhal zapnout, takže mu na hrudi prosvítá tmavé tetování, jehož význam neznám.

„Elen, nečekal jsem, že tě tu najdu tak brzy,“ pronese a opře se o futra. V jeho hlase není ani stopa po ranní rozespalosti. Sleduje mě s naprostým soustředěním, které mě nutí pevněji sevřít rukojeť mopu, protože v téhle situaci je to moje jediné záchytné lano.

„Mám hodně práce, Juliane. Vaše matka chce, aby bylo všechno připravené na odpolední čaj s vaším otcem,“ odpovím a snažím se, abych zněla profesionálně, přestože cítím, jak mi podél páteře stéká kapka potu.

Udělá krok směrem ke mně. Je to tichý, predátorský pohyb, který mě uvězní v prostoru mezi studeným mramorem a jeho horkou přítomností.

„Moje matka chce hodně věcí. Ale já se ptám, co chceš ty, Elen? Viděl jsem tě ráno na příjezdové cestě. Vypadala jsi, jako bys chtěla nasednout do toho svého starého auta a ujet co nejdál odsud. Je to pravda?“

Kapitola 3.

DERECK

Měl bych jít nahoru, Elen určitě připravila večeři, ale cítím se vyčerpaný. Ne prací, ale tou neustálou snahou tvářit se v pohodě.

Sedím za volantem a v přihrádce spolujezdce mám schovanou malou, ošoupanou fotku. Gabriela na ní stojí na pláži, vlasy má rozčuchané větrem, a směje se tak divoce, až se jí krčí nos. Ta fotka mě nabíjí. Elen takhle nikdy nezařve smíchy. Je mírná, tichá, i když spolehlivá. Vybral jsem si ji, protože byla protikladem toho chaosu, který mě s Gabrielou ničil, prostě se stala hojivou náplastí na ránu, která se odmítá zatáhnout. Někdy se na Elenu dívám a cítím vděk, ale vzápětí mě bodne pocit viny, protože vím, že jí dávám jen zbytek sebe. Prostě to, co zbylo po požáru. Doufám, že si nevšímá, jak se jí občas vyhýbám pohledem, když se mě ptá na budoucnost. Budoucnost s ní je bezpečná, ale... bezbarvá.

ELEN

Jakmile paní Sterlingová odjede na charitativní oběd do Toronta a její manžel zmizí ve své prosklené kanceláři v centru, dům pohltí ono hutné, sterilní prostředí. Poslední dobou mě ten luxusní klid začíná dusit.

Stojím v ložnici v patře, v náručí svírám koš s čerstvě vypraným prádlem a marně potlačuju vědomí, že se pokojem stále přelévá jeho vůně.

Začínám rovnat košile do dubové šatny. Soustředím se na každý záhyb a na dokonalé puky. Preciznost mé práce mi vytěsňuje obrazy, které mě pronásledují od rána, kdy jsem ho zahlédla polonahého na terase.

„Věnuješ tomu víc péče, než si ty kusy hadrů zaslouží, Elen. Svět by se nezastavil, kdyby ty odstíny modré nebyly v dokonalém přechodu,“ ozve se těsně za mnou. Ten tón je příjemný, sametový a tak blízko, až mi naskočí husí kůže.

Leknutím sebou trhnu a jedna z hedvábných košil mi vyklouzne z prstů na podlahu.

Julian stojí v rámu dveří. Opírá se o něj s takovou ležérností, až je to drzé. Skloním se, abych prádlo zvedla, ale on je pohotovější. Klekne si ke mně a naše prsty se na moment protnou na jemné látce.

Ten dotek mě skoro elektricky zasáhne. Zůstanu paralyzovaná a dýchám jen mělce, protože jeho oči jsou v tomhle tlumeném světle téměř černé. Neúprosně pátrám po jeho nádherné tváři. Vidím v ní hlad, který mě děsí, a zároveň mě k němu přitahuje takovou silou, až se mi zvedá žaludek závratí.

„Omlouvám se, pane Juliane,“ vyhrknu a marně se snažím o profesionální tón. Spíš ale zašeptám s nejistotu křičící do světa. „Nechtěla jsem vás rušit. Jen jsem chtěla mít hotovo, než se vaše matka vrátí.“

„Už jsem tě jednou žádal, abys mi říkala jménem,“ pronese direktivně. Jeho ruka, která stále svírá látku košile, se neznatelně posune k mé dlani. Cítím sálavé teplo jeho kůže, které jako by spalovalo tu bezpečnou vzdálenost mezi námi. „Ty formality jsou směšné. Zvlášť když si vzpomenu, jak jsi mě kdysi koupala. Viděla jsi mě v situacích, které jsem už dávno vytěsnil.“

„To bylo v jiném životě,“ namítnu a pokusím se vstát, abych unikla té drásavé blízkosti. „Teď je všechno jinak. Jste dospělý muž a já jsem jen zaměstnankyně vašich rodičů. Mám své povinnosti a nebylo by vhodné, kdyby nás někdo slyšel mluvit takhle... důvěrně.“

Než se stihnu narovnat, jeho prsty se sevrou kolem mého zápěstí. Jemně, ale s výraznou převahou mě přinutí zůstat na kolenou přímo před ním.

„Jen zaměstnankyně?“ zopakuje nebezpečně a hraně. „Vidím ti to na očích, Elen. Vidím v nich, že se doma nudíš.“

Ztuhnu. Bolest z toho poznání se mi zaleskne v očích a on to ví. Jeho palec začne pomalu, téměř něžně kroužit po tepu na mém zápěstí, a já se v ten okamžik rozpadám na molekuly.

„Tady nejsi druhá, Elen,“ zašeptá a nakloní se tak blízko, že cítím jeho horký dech na rtech. „Tady jsi ta, na kterou jsem nemohl přestat myslet celých těch deset let.“

„Pane Juliane –“

„Bez toho pane,“ usměje se. „V tomhle domě nás nikdo neslyší. Máma zmizela na celé odpoledne a personál v kuchyni má své starosti. Proč se pořád tak strašně bojíš, Elen? Co tě znervózňuje natolik, že se mi nedokážeš podívat do očí, aniž by

se ti rozklepaly ruce?“ zní pobavený, nebezpečně hladový podtón. Nutí mě přemýšlet, zda přede mnou stojí tentýž kluk, kterého jsem znala.

Narovnám se v jeho sevření. Konečně mu pohlédnu do tváře. Nad obočím má drobnou jizvu, nepamatuju si ji. Rysy sice zůstaly, ale vryla se do nich nová, divoká tvrdost.

„Znervózňuje mě vaše nepatřičné chování, Juliane. Jsem vdaná žena. Mám děti a pracuju tu, abych je uživila. Nehodlám hrát v šatně hry na schovávanou,“ pronesu pevně, i když mi srdce v hrdle divoce tluč a jeho blízkost mě pálí.

Krátce se uchechtne. Pustí mé zápěstí a pomalu se narovná. Přejede mě od hlavy k patě. Ten pohled mě zbavuje důstojnosti. Zůstávám jen ženou toužící po něčem, co si zakázala přiznat.

„Vdaná žena, která usíná nudou, zatímco její muž si jí ani nevšimne. Viděl jsem tě včera odcházet. Jsi pro něj jen jistota, Elen. Vypadáš jako stín, který jen přežívá. Nemyslím, že si tohle zasloužíš,“ pronese chladně.

Odejde bez dalšího slova. V místnosti zbude jen těžká vůně a ticho, hlasitější než předtím.

Zbytek dne se pohybuju v mátožném oparu. Tělo funguje na autopilota – prach, leštění skla, servírování čaje pro paní Sterlingovou. Mysl ale zůstala v šatně. Tam, kde se zastavil čas a pod kůží mi začalo tepat cosi dravého. Něco, co jsem v sobě pohřbila a věřila, že je dávno mrtvé.

Doma mě vítá Mia. Před zrcadlem v předsíni si prohlíží nové šaty koupené za peníze z brigády. Látka se vlní kolem jejích boků a dodává jí dospělost, kterou si odmítám připustit.

„Mami, zítra odpadá škola kvůli nějaké poradě, nebo co,“ spustí okamžitě, jakmile za mnou zapadnou dveře. „Můžu jít s tebou ke Sterlingovým? Slibovala jsi mi tu jejich obrovskou knihovnu. A holky říkaly, že se vrátil jejich syn. Prý je to neskutečný fešák.“

V žaludku se mi stahuje ledový uzel. Představa, že se tyhle dva světy propojí, je nesnesitelná.

„Špatný nápad, Mio,“ odpovím ostřeji, než zamýšlím. „V domě vládne chaos. Julianův návrat paní Sterlingovou znervózňuje. Máš tam být jako moje pomocnice, ne se potulovat po knihovnách a okukovat domácí.“

V jejích očích okamžitě vzplane známý vzdor.

„Vždyť jsi říkala, že tě berou skoro za rodinu. V čem je problém? Pomůžu ti s nádobím a pak se prostě ztratím v knížkách. Nebuď taková sucharka, mami. Chci aspoň jednou vidět, v čem ti tvoji boháči žijí.“

Neustoupí. Víím, že další odpor by jen vyvolal podezření. Rezignovaně přikývnu a doufám, že se Julianovi zítra vyhne obloukem.

Večer se vrací Dereck. Stěžuje si na dopravní zácpy a studenou polévku v kantýně. Pozoruju ho při jídle. Marně hledám v jeho rysech aspoň zlomek napětí, které mi Julian vtiskl do kůže. Vidím jen unaveného muže, který na vášeň rezignoval už před lety. Možná ji pro mě nikdy ani doopravdy neměl – jen klid a vděčnost.

Večeříme v tichu. Mia se pod stolem usmívá do telefonu. Já zatím přemýšlím, jak moc se můj život během jediného

odpoledne otřásl v základech. Ta nebezpečná hra v domě u jezera se teprve otevírá a já se děším chvíle, kdy Julian zjistí, že mám dceru.

Ležím v posteli a poslouchám Dereckovo pravidelné oddychování. Jsem zrádkyně? Nic jsem neudělala, jen jsem dovolila jednomu pohledu a letmému doteku, aby otřásl mou pracně budovanou stabilitou. Představuji si Julianovu tvář. Tu jízvu nad obočím, kterou dřív neměl. Jak se mohl v Evropě za těch pár let tak radikálně změnit? Skoro ho nepoznávám, přestože jeho jméno znám celý život.

Ráno jedeme s Miou ke Sterlingovým. Celou cestu se upravuje v zrcátku. Pečlivě nanáší řasenku, rty přetírá leskem. Sleduju ji s narůstající úzkostí – vím, že tohle nedělá kvůli mně ani kvůli knihovně.

Když zaparkujeme, vystoupí z auta se sebevědomím, které mě zaskočí. Modlím se, aby Julian zůstal v pokoji nebo odjel za otcem. Aby se tihle dva nikdy nestřetli.

Osud má jiné plány. Projdeme vchodem pro personál do hlavní haly a on tam stojí. U schodiště, v drahém obleku, vypadá jako vystřižený z módního časopisu. Oči mu okamžitě sklouzne na Miou. Na tváři se mu usadí predátorský úsměv, ze kterého mě mrazí.

„Elen, neřekla jsi, že máš tak krásnou dceru. Představíš nás, nebo si chceš nechat tohle tajemství pro sebe?“ pronese tím hlubokým hlasem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zakázané pokušení.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.